

сиракузки царь, който въ продължение на 50 години билъ постояненъ и вѣренъ съюзникъ на Римъ, и въ щастieto и въ нещастieto му. Но всичко се измѣнило съ смъртта му въ 215 година: 15 годишния му безумецъ внукъ Иеронимъ, който го наслѣдилъ тъкмо въ това време, когато обстоятелствата изисквали зрѣлъ умъ и силна воля отъ страна на сиракузския царь, който ималъ влияние върху цѣла Сицилия, — противъ мждрата политика на дѣда си, влѣзълъ въ сношение съ Аннибала. При всичко, че въ 214 година той билъ убитъ отъ заговорници, но въ Сиракуза станалъ политически прѣвратъ, този градъ отново се обявилъ за република и върховната власть въ него заграбили, съ помощта на долната класа, Аннибаловитѣ пратеници, братята Епикидъ и Иппократъ, които постоянно дѣйствували, разбира се, като врагове на Римъ. Цѣла Сицилия дошла въ страшно вълнение и въ тѣзи именно обстоятелства, въ 213 година, билъ испратенъ въ нея Марцеллъ съ 2 легиона и флотата на Отацилия. Марцеллъ сключилъ съ Сиракуза миръ и призналъ републиката ѝ, съ сжщитѣ владѣния, каквито ималъ Иеронъ. Но Епикидъ, испратенъ въ градъ Леонтина въ качество на градоначалникъ, нарушилъ мира съ римлянитѣ. Марцеллъ поискалъ да му прѣдаджтъ него и Иппократа, но послѣдния избѣгалъ при брата си въ Леонтина, гдѣто и двамата се укрѣпили и отказали да се покоряватъ на сиракузското правителство. Отъ Сиракуза испратили противъ тѣхъ войски, които, заедно съ римскитѣ, трѣбвало да покорятъ Леонтина. Но сиракузскитѣ войски по пжтя за тамъ се научили, че ужъ Марцеллъ вече взелъ Леонтина и искралъ въ нея всичкото мжжко население, което било лъжа, пусната

отъ Епикидъ и Иппократа, съ цѣль да наострятъ сиракузцитѣ противъ римлянитѣ. Дошлиитѣ отъ Леонтина при войскитѣ Епикидъ и Иппократъ не само, че потвърдили тѣзи лъжа, но и жаловито молили за защита. Тогава сиракузскитѣ войски се възбунтували, началницитѣ имъ, за да спасятъ живота си, избѣгали, а Епикидъ и Иппократъ, на чело на мятежнитѣ сиракузски войски, тръгнали къмъ Сиракуза, съмишленицитѣ имъ ги пуснали въ града гдѣто тѣ, като избили или изгонили всички принадлежавщи на противната партия хора, заграбили върховната власть. Тѣй като тя прѣминала вече въ ржцѣтъ на отявленитѣ врагове на Римъ, то Марцеллъ, като завладялъ Леонтина, веднага тръгналъ къмъ Сиракуза, за да я обсади по сухо и по море. Като наближилъ до града, той се расположилъ найнапрѣдъ близо до храма на Юпитера Олимпийски и скоро обсадилъ града по сухо, отъ къмъ Ексапилскитѣ врата — съ римски и съюзни войски подъ началството на проконсула Аппия Клавдия, а по море, отъ къмъ Ахрадина — самъ съ 60 кораби отъ флотата.

Трѣбва да кажемъ, че за развитieto и успѣхитѣ на полиорцетиката извънрѣдно способствували, слѣдъ смъртта на Александра Великий, между друго, и развитieto и успѣхитѣ на математическитѣ и техническитѣ науки въ Гърция и между гърцитѣ на всѣкждѣ въобще. А отъ времето на Димитра полиорцета и обсадата на Родось отъ него въ 305 година, тѣзи науки направили между гърцитѣ още по голѣми успѣхи, понеже въ гръко-азиятскитѣ държави била призната извънрѣдната важностъ на тѣзи науки за развитieto на промишленността, търговията, мореплаването, а сжщо за обсадата и отбраната на градоветѣ. Срѣдото-